

Arrest

**nr. 89 131 van 4 oktober 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 mei 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 januari 2009 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 31 mei 2010 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 51 280 van 18 november 2010, waarbij verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 18 januari 2011.

1.3. Op 10 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten M. S. D. (...)

geboren te Mossoul , op (in) 15.09.1982

en van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 18/01/2011

Overwegende dat betrokkene op 05/01/2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 31/05/2010 van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 22/11/2010 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 18/01/2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst.

Overwegende dat betrokkene nu twee documenten voorlegt ter staving van zijn asielaanvraag, namelijk een kopie van de Permanent Resident Card van zijn broer en een kopie van een brief van het Amerikaanse leger over het werk als tolk van zijn broer. Overwegende dat betrokkene met deze documenten wil bewijzen dat zijn leven en dat van zijn familie in Irak in gevaar zouden zijn. Overwegende dat de bewijswaarde van een kopie sowieso zeer gering is omdat het niet toelaat de authenticiteit van de documenten op adequate wijze aan te tonen. Overwegende dat betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden door valse documenten, met name een identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en een rijbewijs voor te leggen. Overwegende dat dit de geloofwaardigheid van betrokkenes huidige asielaanvraag ondermijnt.

Overwegende dat de twee documenten die hij nu voorlegt enkel betrekking hebben op zijn broer en op geen enkele manier betrokkenes persoonlijke vrees kunnen bewijzen. Overwegende dat betrokkene eveneens verklaart niet te kunnen terugkeren omdat hij christen zou zijn en christenen in Irak gedood zouden worden. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs kan voorleggen dat hij om deze reden persoonlijk geïsoleerd zou zijn. Overwegende dat betrokkene bovendien bij zijn eerste aanvraag de gelegenheid had om deze problematiek naar voren te brengen. Overwegende dat betrokkene van zijn familie zou te weten zijn gekomen dat hij beter niet zou terugkeren naar Irak. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in het licht van voormelde wet. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“A. Gegrondheid

1. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient- te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijkewaarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166).

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W..

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995- 96, 49) .

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991

Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de motivering zoals voormeld, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

De gemachtigde van de minister achtte het gepast in voorliggend dossier over te gaan tot een weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring door te stellen dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt sinds zijn eerste asielaanvraag.

Verzoeker heeft ter staving van zijn tweede asielaanvraag volgende stukken voorgelegd:

Een kopie van de Permanent Resident Card van zijn broer;

Een kopie van een brief van het Amerikaanse leger over het werk als tolk van zijn broer.

In zijn eerste asielaanvraag stelde het CGVS dat er kan getwijfeld worden aan verzoekers verblijf in al-Noor tot december 2008, daar het CGVS van oordeel is dat de kennis van verzoeker over Mosul / Al-Noor te beperkt zou zijn. Verzoeker tracht op alle mogelijke wijzen aan te tonen dat hij inderdaad tot december 2008 verbleef in Al-Noor.

Verzoeker heeft in elk geval zijn plicht gedaan. De verzoeker dient immers de waarheid te spreken en zijn medewerking te verlenen aangaande een reconstructie van de feiten.

De gemachtigde van de minister dient de waarheidsgetrouwheid van verzoeker te evalueren en een evaluatie te maken van alle stavingsstukken die werden overgemaakt. Hij dient daarbij aan verzoeker het voordeel van de twijfel te gunnen om alle objectieve en subjectieve criteria die aan de basis liggen van elk individueel geval bloot te leggen.

Het middel in gegrond.”

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Enig middel:

1. Schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991

Terwijl: wat de ingeroepen schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 tot doel hebben de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarenboven blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt is.

Terwijl; verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling

van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, dat stelt: "De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Vr.W (RW., nr. 11.744, 26.05.2008).

De bestreden beslissing stelt dan ook met betrekking tot de voorgelegde documenten terecht het volgende:

" (...) Overwegende dat betrokkene op 18/01/2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene nu twee documenten voorlegt ter staving van zijn asielaanvraag, namelijk een kopie van de Permanent Resident Card van zijn broer en een kopie van een brief van het Amerikaanse leger over het werk als tolk van zijn broer. Overwegende dat betrokkene met deze documenten wil bewijzen dat zijn leven en dat van zijn familie in Irak in gevaar zouden zijn. Overwegende dat de bewijswaarde van een kopie sowieso zeer gering is omdat het niet toelaat de authenticiteit van de documenten op adequate wijze aan te tonen.

Overwegende dat betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag

trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden door valse documenten, met name een identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en een rijbewijs voor te leggen. Overwegende dat dit de geloofwaardigheid van betrokkenes huidige asielaanvraag ondermijnt. Overwegende dat de twee documenten die hij nu voorlegt enkel betrekking hebben op zijn broer en op geen enkele manier betrokkenes persoonlijke vrees kunnen bewijzen. Overwegende dat betrokkene eveneens verklaart niet te kunnen terugkeren omdat hij Christen zou zijn en christenen in Irak gedood zouden worden. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs kan voorleggen dat hij om deze reden persoonlijk geviséerd zou zijn. Overwegende dat betrokkene bovendien bij zijn eerste aanvraag de gelegenheid had om deze problematiek naar voren te brengen. Overwegende dat betrokkene van zijn familie zou te weten zijn gekomen dat hij beter niet zou terugkeren naar Irak. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980 (...)."

De bestreden beslissing is gegrond op de juiste gegevens, die correct werden beoordeeld. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij nieuwe gegevens in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De beweringen van verzoeker tonen niet aan dat kennelijk onredelijk werd gehandeld door op basis van verzoekers verklaringen en de voorgelegde stukken te besluiten tot weigering van in overweging name van verzoekers tweede asielaanvraag.

Terwijl: het middel faalt naar recht voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 149 van de Grondwet. Dit artikel heeft immers betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht, terwijl in casu een administratieve rechtshandeling het voorwerp van het beroep uitmaakt. Artikel 149 van de

*Grondwet en de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Cassatie die hierop betrekking heeft kan bijgevolg in deze context niet dienstig worden ingeroepen.
Het middel is ongegrond.”*

2.3. Het middel faalt naar recht voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 149 van de Grondwet. Artikel 149 van de Grondwet heeft immers betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht, terwijl in casu een administratieve rechtshandeling het voorwerp van het beroep uitmaakt. Artikel 149 van de Grondwet en de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Cassatie die hierop betrekking heeft kan bijgevolg in deze context niet dienstig worden ingeroepen (cf. RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Verzoeker toont met zijn overwegend theoretisch betoog niet aan in welke mate de formele motieven hem niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

2.5. De Raad wijst er verder op dat verzoeker niet dienstig tegelijk kan stellen dat de motivering van de bestreden beslissing ontbreekt en dat ze onjuist of gebrekkig is: ofwel ontbreekt de motivering van de bestreden beslissing ofwel is er een motivering, maar is ze onjuist of gebrekkig. Wanneer verzoeker inhoudelijk kritiek geeft op de bestreden beslissing en betoogt dat hij *“niet akkoord”* kan gaan met de motivering gaat de Raad er van uit dat verzoeker de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

2.7. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielerzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat de verwerende partij niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen. Verwerende partij kan dus niet zoals verzoeker eist in zijn verzoekschrift “*de waarheidsgetrouwheid van verzoeker (...) evalueren en een evaluatie te maken van alle stavingsstukken die werden overgemaakt*”. Evenwel sluit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan dus bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Of een aangebracht gegeven wijst op het bestaan van een “ernstige aanwijzing”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

2.9. De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag “*een kopie van de Permanent Resident Card van zijn broer en een kopie van een brief van het Amerikaanse leger over het werk als tolk van zijn broer*” had neergelegd, vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift bevestigd. De beoordeling door de gemachtigde van de staatssecretaris dat “*de bewijswaarde van een kopie sowieso zeer gering is omdat het niet toelaat de authenticiteit van de documenten op adequate wijze aan te tonen*” kan niet als kennelijk onredelijk worden bestempeld aangezien kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.10. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker van oordeel is dat hij “*zijn plicht (heeft) gedaan*”, dat hij zijn “*medewerking (verleend heeft) aangaande een reconstructie van de feiten*” en dat hij “*tracht op alle mogelijke wijzen aan te tonen dat hij inderdaad tot december 2008 verbleef in Al-Noor*”, maar hij brengt niets in tegen voormeld motief van de bestreden beslissing, noch tegen de overige motieven die erin zijn opgenomen. Hij kan de bestreden beslissing dan ook niet aan het wankelen brengen.

Het enig middel is derhalve ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA